

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — **Dopisi** naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — **Rokopisi** se ne vračajo. — **Za inserate** se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — **Naročnina** za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Novo nasilje deželnega zbora štajerskega.

Znano je, da smo Slovenci pri svojih deželnih zastopstvih v naravni ali prisiljeni manjšini. Nemška, oziroma lahonska večina dela tam z zastopniki slovenskega ljudstva svojevoljno liki svinja z mehom. Zakoni ne zmorejo ugleda slovenskih poslancev dostojno varovati, za kar so ti prisiljeni v skrajnosti zaničevalcem Slovanov pokazati hrbet. Tako so storili lansko leto spodnještaj. poslanci v Gradcu, istotako letos goriški in tržaški slov. zastopniki. S tem odločnim postopanjem dregnili so občutno predrzno svojat ter jih spravili v škripce, ker osameli Nemci oziroma Lahji niso bili s svojimi glasovi sklepčni. Nasprotnikom ni preostajalo drugega, nego se ponižati, začeti se hliniti in moledovati, da so ti zopet vstopili. Prisiliti jih namreč niso mogli. Tako poniževanje pa jih je peklo, in ker ne mislijo z nasiljem nehati, predložil je štajerski deželni odbor zboru sledeči zakonski načrt: „Ako odlaga izvoljen poslanec svoj vstop čez osem dni, ali tako dolgo ne obiskuje zasedanj brez dopusta, ima ga deželni glavar poklicati, da pride v teku 8 dni ali da opraviči svoje izostajanje. Ostane tak poziv brezvspešen, naznani dež. glavar zamujenca deželnemu zboru, kateri je opravičen, smatrati dotičnika izstopivšim poslancem ter razpisati mesto njega novo volitev.“

Vsekakor voja nemška stranka dež. zbora zopetno nevihto ter si namerava s tako „prisiljeno“ naredbo vzdržati staro metodo.

Drugi nasilni naskok na slovansko manjšino na Štajerskem iztuhla je in predložil zboru vojniški župan Moric Stallner. Ta možič zahteva s svojimi sodrugji, naj se premeni § 7, odstavek 1, zakona deželnih zastopov iz dne 14. junija 1866, tako, da volijo v skupini veleposestva vsi hišni

lastniki, ki plačujejo 60 gld. neposrednega davka od hiš in ne samo od zemljišča. Kaj je privedlo Stallnerja in drugove k temu, je jasno dovolj. V skupinah, kakor so sedaj, ni pričakovati vladateljnim Nemcem in nemškutarjem, da bi načelovali okrajnim zastopom na Spodnjem Štajerju, saj tam ne, kjer jim ne vrže zaslepljeno in podkupljeno ljudstvo lastnovoljno konopca. Osebito v skupini veleposestva sedijo brez malih izjem pri nas zavedni možaki. Ako pa se hinavska predloga vzprejme, vstopilo bo v to skupino toliko nemških meščanov in tržanov, ki volijo do sedaj v svoji lastni skupini, da se med njihovimi glasovi — laživeleposestnikov — zgubijo resnični slovenski veleposestniki — in kaj se zgodi s sedajnimi slovenskimi okraj. zastopi, pač ni treba razlagati.

Pri poznani nemški oholosti in nadutosti pač ni nemogoče, da se ta predloga v dežel. zboru vzprejme, saj nam je znano, kakšna da je zgodovinska taktika Slovincem narejenih oblastij; drugo je seveda, če tudi na najvišjem odločilnem mestu na Dunaju niha enako zoprna sapa. Slovenski poslanci vendar ne bodo gledali mirno takega nasilstva in menda uvideli, da je treba, da preneha prevelika vpljudnost do nasprotnika. Potegnite rokavice raz rok, slečite mehkega salonskega gosta, in povejte na vsa usta, da je dovolj barbarstva, dovolj mučenja slovenskega naroda. Enako pravico kakor Nemcem, poverilo je i vam slovensko prebivalstvo, ako vam že mrzi po receptu prvih priboriti Slovincem zboljšanje stanja, postavite se saj rezko, radikalno, brez rahločutnih ozirov na razjarjeno nemštvo za naše kratene pravice, varujte nas saj grdi napadov na našo narodnost in socialno stanje. Z brezobzirno odločnostjo priborili so si Mažari in Čehi svoj srečni položaj, brezobzirno radikalnostjo priborujejo si nemški nacionalci prvenstvo,

a vi, ako se takih odločnih korakov zgražate — je bolje, da storite kakor so storili slovenski zastopniki v Trstu in Gorici in zapustite deželni zbor.

Nekaj o društvu v splošnem.

I.

Ni skoraj dneva, da ne bi brali ali čuli o tem ali onem društvu. Tu se je društvo ustanovilo, tam je zborovalo in volilo, priredilo veselico itd. In vendar je morda še kdo iz med čistih bralcev, morda celo kdo ud enega ali več društev, ki pa se še ni vprašal in se ni še podučil, kaj je prav za prav „društvo“, kaki namen da ima v splošnem. Kdor si pa teh najprvih in najvažnejših vprašanj še ni stavil, kdor se o teh točkah še ni podučil, taisti nima pravega pojma o društvu, se ne more zanimati za društva oziroma za poročila o teh in če je tudi ud enega ali več društev, tudi ne more tako delovati kot ud, kakor bi moral naj si bo že v tem ali onem društvu.

Ker pa je posebno za nas Slovence zelo potrebno, da se za društva, oziroma za njihovo delovanja in poročila posebno zanimamo, in da kot udje posameznih društev vsak po svoji moči neumorno delujemo, zdi se nam potrebno, da spregovorimo nekoliko o društvu v splošnem na tem mestu.

Vsako društvo je količina ali število oseb katere so se združile in se dogovorile, da bodo s združenimi močmi delovale skupno v dosego gotovega, prostovoljno stavljenega si namena, o katerem imajo v splošnem iste nazore, isto veselje ali navdušenje in iste želje.

Nameni so razni, zato so tudi razna društva.

Tako so nepolitični nameni kakor razširjevanje vere, bogoslužje, pomagati revnim, podučevati mladino, veda, umetnost, poduk i pomoč v

LISTEK.

Križ in polumesec.

Češki spisal F. J. Andrlík, prevel Podravski.

„Ho, ho, kaj pomenja to? H Kuzmovemu mlinu hiti mudirjev zaptija (vojak),“ omenil je poluglasno pastir Rankov, stoječ pri oknu, na polovico zalepljenem s papirjem.

„Kaj bi mu hotel! K večjemu moko za effendija (gospodarja),“ odvrnila je žena. „Vsaj vé, da prazen nazaj ne pride.“

V kratkej pol uri pa je dobil Rankov dobro pojasnilo.

„Slišiš, Milica?“ kliče ženi. „S Kuzmo boče slabo. Vojak žene ga v vas.“ Rekši to, stopil je od okna, kakor bi ne hotel, da ga zagledata mimogredoča.

Kuzma koraka počasi, ne maraje na vojaka, ki ga sili k urnejši hoji. Njegove misli vrté se le okoli jedne točke: „Kaj hoče zopet mudir?“

Včeraj bil je pri njem ter delal mu nasilje. Azim je že nekolikokrat nadlegoval Kuzmana; siloma ga primoral, da je delal zanj, se vé — brezplačno. To je bilo za Voroščeva mnogo. Šel je torej k mudirju ter se pritožil: „Naroči, go spod, Azimu, naj mi plača, ali sploh k meni več

ne hodi,“ skončal je svojo pritožbo, stoječ spoštljivo oddaljen, z sklonjeno glavo ter prekrizanimi rokama na prsih. A kaj je dejal mudir!

„Že zopet si nemiren, — da me znovič nadleguješ. Si-li nemara ti sam tukaj? Azim je vrl človek, a možlim (Turek), ti pa si neverni džaur. Azim je gospodar, ti samo sluga. Le poskusi mu odrekati tako neznatne službice!“ To je rekel včeraj mudir, a danes zarano prišel je zopet Azim s tovorom žita, zahtevajoč, da bi ga mlinar takoj zamlel. Kuzma ga ni ubogal, ker ni hotel delati zastonj. Turčin bil je primoran, ne da bi kaj opravil, oditi.

Prišedši k mudirjevemu stanišču, otrl si je Kuzma čelo z dlani. Otiral si je pot in plašne mučne misli.

„Evo, zopet si tukaj,“ nasmijal se je ško doželjno mudir. „Vidiš, da imaš kratek spomin. Pozabil si, kar sem ti dejal včeraj? Ti mar nisem rekel, da ne smeš odreči svoje službe cenjenemu Azimu? Danes obnašal si se k njemu naravnost razžaljivo. Ne samó, da mu zrna nisi zamlel ter tako nalašč prelomil mojo zapoved, še celo sramotil si Azimo, — sramotil tudi mene!“

„Oh, effendi, — nisem sramotil. Temu ni takó! Azim — — —“

„Molči! Lažnjiva slina blati ti tvoj jezik z neresnico in tajejnem. Takšni ste vsi!“

„Verjemi mi, gospod, kajti govorim čisto resnico. Azim me je hotel z gorjačo prisiliti, naj delam. Tega vendar ni imel storiti; nisem zverina!“

„Ha ha ha! Ti mi napraviš smeha! Ne zverina! Alah kerim, kaj si torej?“

„Effendi —, zasliši me — vsaj za trenotek!“

„Niti besedice nočem slišati! Stvar je jasna. Razgrajal si ter se grozil, a tega jaz ne morem trpeti. Plačaš sto pijastrov* kazni in pobotana sva!“

„Vsaj imam priče, da nisem odprl svojih ust!“

„Azima cenim več, nego vse tvoje priče ko bi jih bilo tudi celi ducat! — Plačaj!“

„Nimam denarja!“ odvrnil je Kuzma kratko.

„Ah, šališ se!“ ozrl se je mudir osupneno na govorečega. „Ti že najdeš denar. — Do večera plačaš sto pijastrov — niti jedna para** ne sme manjkati.“

Kuzma se ne gane, stoji za trenotek zamišljen. Naglo pa se spametuje, kajti spozna, da je ves upor zastonj. Obrne torej drugače.

* Pijaster = 9 kr.

** Najmanjši turški denar.

gospodarstvu, obrtništvu, dobiček, gojitev zabave, petje, telovadba itd. Za to imamo razne duhovne redove, gospodarska društva, hranilnice, posojilnice i razna druga društva.

Potem pa imamo najrazličnejša politična društva, katera gojijo v splošnem politiko, nase bo že na ta ali oni način.

Slovenci imamo tudi mnogo društev političnih in nepolitičnih in jih splošno imenujemo „narodna društva“. Izraz „narodna“ je splošen in pomeni, da imajo ta društva v splošnem namen probujati narodno zavest, navduševati udeležence za narodni prosih in se potegovati za narodne pravice.

Kdor se je natanjko podučil o velikanskem pomenu, katerega ima društvo v splošnem, o važni pravici, katera nam je s tem državljanom sploh dana, da smemo društva sploh ustanavljati, taisti bi sodeč, seveda le po številu narodnih društev, katere imamo mi Slovenci, moral misliti, da nam že sije ali da nam bo sijala v kratkem zlata doba v narodnem oziru. — Zakaj?

Ena najimenitnejših in najvažnejših pravic, katere so se nam državljanom leta 1867. podelile z ustavnim zakonom, je gotovo pravica ustanavljati društva in prirejati shode ali zborovanja, kajti brez te pravice bi bila naša politična pravica v splošnem le v domišljiji ali mrtvoudna. — Brez te pravice bi ne bilo društev in brez teh bi se ne bilo marsikaj doseglo, kar smo posebno mi Slovenci dosegli v političnem ali narodnem oziru.

Seveda niso vsa naša društva politična, pač pa so v večini narodna. Ker pa se malo dane v vsih društvih goji narodnost in ker je narodnost ena glavnih točk vse naše politike, je gori omenjena pravica posebno za nas Slovence velike važnosti.

V združenji je moč. Kar jeden sam ne more, mu drugi pripomore. Več oči več vidi. Bog podaril je razne talente; če enemu manjka teh ali onih močij, so iste pri družem v izobilji. Ta sproži misel, katero bi ne umel nikdar vresničiti ali izpeljati in drugi, ki bi ne bil nikdar na isto prišel, je kos jo izpeljati, in če bi bil zato prelen ali premlačen, pride tretji i četrti, ki ga znata navdušiti k izvršitvi. Najvažnejši pa je seveda to, da je vnani vpliv društva močnejši in mogočnejši kakor vpliv še tako merodajne osebe same. — Ni naš namen podrobneje razmotrivati velikanskega pomena in moči društva v splošnem. — Sklicujemo se le še na zgodovino, katera nam podaja dokazov v izobilji, v koliko da so razna društva dosegla svoje namene in nas prepriča, da je društvo važnega pomena v dosegu vsacega namena. (Dalje prih.)

Slovenci in Mohorjeva družba.

Govoriti o važnosti te družbe, bilo bi odveč. Vsak Slovenec je prepričan, kako velikanskega pomena je ta družba za naš narod. Lahko smo ponosni nanjo!

„Nimam toliko, effendi; kje pak bi vzel sto pijastrov, če me obiskujejo takšni gostje, kakor je Azim? Imej prizanesljivost, dam ti vse, kar imam. — — — Toda določi manjši znesek.“

Turčin si je grizel ustna; pričakoval je, da bo džaur ugovarjal. Grozno je pogledal na prosilca ter dejal: „Koliko imaš?“

„Okoli dvajset pijastrov, in nič mi ne ostane — niti za sol.“

„Hudirja! — Dvajset, hm, ne, ne — to ni mogoče! — Daš osemdeset! Vsaj jih spraviš skupaj. Če pak ne, ostaneš ti pri meni. Vojak ti napravi ležišče doli v kleti.“

Kuzma pak le ni jenjal prositi in mudir, hoteč se kmalo oprostiti neprijetnega gosta, rekel je naposled: „Čuj poslednjo mojo besedo: v jedni uri prineseš petdeset pijastrov. A sedaj stopaj!“

Voroščev se je globoko priklonil, poljubil rob smolnate mudirjeve obleke ter zginil. Njemu za petami vojak, da bi mu nemara ne prišlo na misel prekaniti mudirja.

Črez pol ure vrnil se je Kuzma ter globoko vzdihaje, naštel petdeset pijastrov.

„Toda ti, Voroščev,“ spomnil se je naglo mudir, ravnokar sem našel, da še doslej nisi plačal davka. Kaj ima to pomeniti? Je-li to pokorščina in spoštovanje k uradam?“

Čitalo se je sicer že veliko nasvetov, kako naj družba to ali to premeni, ali na kaj naj se posebno ozira, toda vedno je pokazala praksa, da je družba v dobrih rokah ter da sloni na podlagi, ktera slovenskemu ljudstvu najbolj ustreza.

Glavna korist družbe je gotovo ta, da dobiva ljudstvo za mal denar veliko dobrega in koristnega berila, da se mu vzbuja ljubezen do čitanja slovenskih knjig, da umeva vedno bolj književni jezik, ter da se mu posredno vnema tudi narodna zavest.

Toda še več koristi bi dobila družba, ko bi bila še bolj razširjena, posebno v takih krajih, kjer bi bila najbolj potrebna, kakor na mejah in drugje v manj probujenih krajih. Slovensko razumništvo bi moralo vse moči napeti, da ravno v takih krajih dobi družba trdno podlago! Navadno pač primanjkuje tam razumnih in zavednih ljudi, ki bi agitovali za družbo, še večkrat pa se pripeti, da si revno ljudstvo še ta boren goldinarček težko pritrga. Radi bi čitali, toda nimajo kaj! In tu je naloga in dolžnost naša, da ne samó ljudstvo poučimo, temveč da mu ponudimo, slovenskih knjig, da mu jih damo takorekoč v roke, in sicer če treba — zastonj!

In kako lahko bi se to zgodilo!

Ko bi n. pr. vsak Mohorjan k onemu goldinarju dal še zraven povprečno le 1 krajcar, — in to bi vendar vsak utrpel! — dobila bi družba na ta način čez 700 gld. Za ta denar tiskalo bi se dotično število knjig in teh bi bilo čez 4200. In vse te knjige bi se razdelile po krajih, kjer je v tem oziru največja potreba. In ker ljudstvo najraje sega po leposlovju, mogle bi se za omenjeni denar samo leposlovne knjige tiskati in na tak način bi še več slovenskih knjig romalo v revne slovenske hiše.

Slovenci smo tako mal narod, da ne smemo niti jednega po lastni krivdi zgubiti. In hočemo le mirno gledati, kako se na Koroškem, Štajerskem in Primorskem slovenske meje vedno bolj in bolj ožijo, ali naj, onih 80.000 ogrskih Slovencev kar tako izgine? In potem rezijanski Slovenci!

Bili torej ne čisto dobro, ko bi poverjeniki v omenjenim smislu delovali, ko bi družba za ta sredstva tiskala knjige, in ko bi se potem te po raznih krajih ob periferiji in morebiti tudi drugje zastonj dobile?!

Celjske novice.

(Delavsko podporno društvo v Celju.)

C. kr. ministerstvo notranjih zadev je vsled ukaza od 20. decembra 1897, št. 38728, pravila „Delavskega podpornega društva“ s sedežem v Celju, osnovanega na katoliško narodni podlagi odobrilo. To društvo ima namen: 1. da pomaga po razmerju svojih sredstev bolnim udom s tem, da jim preskrbljuje zdravnika in zdravila, ter daje podporo ob priliki bolezni, poroda, pogreba

itd.; 2. da podpira po razmerju svojih sredstev svoje ude v slučaju potovanja, če ne morejo dobiti dela in če so brez zaslužka, izvzemši slučaj, da so nepostavno delo ustavili, ali če so onemogli; 3. da pomaga svojim udom z brezplačnim pravnim svetom; 4. da goji domoljubje in narodno zavest svojih udov.

(Opera v Celji.) Velepomemben večer imeli smo spodnještajski Slovenci dne 6. t. m. v našem „Narodnem domu“. „Slovensko dramsko društvo“ iz Ljubljane nam je na povabilo naše čitalnice poslalo svoj operni ensemble, ki nam je predstavljal slavno Verdijevo opero „la Traviata“. Prvikrat se je pela ta opera v „Teatro Fenice“ v Benetkah l. 1853. Od tedaj je zmagovalno stopala na vse večje odre kulturnih narodov. Težavno četudi hvaležno naslovno ulogo predstavlja je gđ. Ševčikova dovršeno. Pevka, ki v tej ulogi svoje igralne zmožnosti ne spravi v prijetno harmonijo s pevskim delom, iste ne more dvigniti do prave veljave in kaj lahko se primeri, da skazi svojo partijo popolnoma. Umevamo tedaj občudovanje, ktero je občinstvo prinašalo gđ. Ševčikovi. To občudovanje, to priznanje je veljalo pravi umetnici v vsakem oziru. Nje igra je bila tako fino razmišljena, vseskozi umetniško navdahnjena, da je vsakomur, če mu tudi vsebina librete prej ni bila znana, snov in predmet opere postal popolnoma jasen. Pariško lehkotivko z geslom: ljubiti, piti in peti; globoko čutečo od prave plemenite ljubezni prevzeto ljubimko, in zopet jokajočo Violetto, ki s krvavečim srcem privoli v največjo žrtev, — ločitev od Alfreda, zatem umirajočo, hrepenečo in koprnečo po srečnem življenju ob strani svojega ljubljence — vso to ulogo nam je podala gđ. Ševčikova z vsemi kretljaji, kakor bi jih mogli zahtevati le od tragedije, ki predstavlja damo s kamelijami. Pevsko stran gđ. Ševčikove bi morali sicer povdarjati na prvem mestu; toda ker smatramo isto samo ob sebi umetniško dovršeno, je kritika svoje pero zastavila nehoté za nje igralno, pri pevcih sicer nenavadno stran. Divili smo se glasu gđ. Ševčikove, ki je — močan in skoro prevelik za naše prostore — z lahkoto premagal težavne kolorature. Balačija za drugo, vmes recitativi — velikanska partija, pa njen glas ni kazal nikake utrujenosti. Napitnico in veliki duet z Alfredom v prvem dejanji, pa končno arijo v zadnjem činu — vse je pela z lahkoto, ktero opažamo le pri pevkah z najboljšo šolo. Kar smo pisali o umetnici gđ. Ševčikovi, taisto moramo naglašati o umetniku g. Nolliju, tej starini opernega osobja, kakor se je bil sam nazval. Nismo sicer imeli prilike, da bi čuli g. Nollija na inozemskih odrih; pa mislimo, da tako kakor je v četrtek pel in predstavljal starega Germona, tako ga je moral peti v Milanu in drugod, ako je žel slavo, ki je nosila njegovo ime po sveti. Polnodoneči in vender tako ljubeznjivo mehki tenorbariton g. Nollija mora očarati vsakoga, ki čuje enkrat njega peti

„Toda kmalo, — slišiš, kmalo!“ klical je za njim občinski uradnik.

V mlinu so nastali turobni dnevi. Alina tarna, češ, da pride na beraško palico ter očita Kuzmi, da se ne zna prav postaviti po robu. Kuzma sedi mračen ter zre molče pred se na poteptana tla. — Naposled potrese glavo.

„To je poslednje, kar davam! Ponesem davek, toda ne oddam ga dotlej, dokler ne dobim od njega potrdila, da sem ga plačal. Znal bi me še enkrat opehariti.“

No, še ni bilo dosti tega. Mudir se je sčasoma spomnil na debele Kuzmove ovce. Poslal je nekoliko vojakov, da bi izmed njih kakih pel ali šest skopcev izbrali zanj. Ko je Kuzma tarnat ter se pritoževal, da so ga vojaki obkradli smijal se je Turčin na vse grlo: „Nič boljšega ni nad tvoje ovce! Mesó kakor mandeljni, a loja za tri druge. Odpusti jim to? Pozabili, zmotili so se, — nu z vojaki se ni šaliti, to veš! — A tvojemu sinu pak zaukaži, da drugikat ne bo narejal takšen trušč. Sicer jaz nisem porok, da ga kteri vojak ne pogladi.“

Opravivši vse takó prvokrat, ni se šel Kuzma drugič pritoževati k mudirji. Rajši je trpel nasilje in pritisk. Samo skrivoma tarnal je s soprogo nad krutim nasiljem in svojevoljo za-

„Kaj praviš, effendi, — da jaz nisem plačal davka?“ ustrašil se je Kuzma. „Bil sem med prvimi, ki so ga plačali. Vsaj sem plačal tebi samemu in ti si denarje vzprejel.“

„Takó? Nú, potem sem se pač zmotil. Pokaži mi potrdilo in stvar je poravnana.“

Kuzma je obledel. „Nisi mi dal potrdila in zato ga nimam! Dejal si mi takrat, da zadostuje, če imaš ti zapisano, koliko sem plačal.“

Mudir je divje poskočil ter zakričal: „Oj ti džaurška predrznost! Pri bradi prerokovi to se mi doslej še ni prigodilo! Nima potrdila, pa se brani plačati davek! Veš li, kaj bi učinil s teboj padišah (turški cesar), ko bi mu to naznanil? Ne veš in zato bodi mi hvaležen, da se znam krotiti.“

„Padišah bi se ne srdil na me, ko bi vedel, da sem plačal davek, a ti pa ga tirjaš v drugič.“

„Jaz, — jaz ga tirjam!“ zakričal je mudir. — „Znaj džaur, davki ne teko v mojo, marveč v sultanovo mošnjo. A sultan bi te vprašal: kje imaš potrdilo? Ga li nimaš, rekel bi: „Plačaj!“ A to pravim tudi jaz!“

Kuzma je spoznal, da hoče mudir z nasiljem dobiti od njega denar. Ni torej prosjačil dalje, marveč odšel obetajoč, da plača davek.

krasno arijo v drugem činu „ali te ne miče kraj, kjer prebil si mlade dni — —“. Lepi sonorni glas g. Fediczkovskija ter njega dostojna igra — sta nam imponovala. V g. Raskoviču je imela naša primadona prikladnega sopevca in soigralca. Njegov čisti, v srednjih legah prav lepo doneči tenor, je prišel do popolne veljave. Splošna sodba je bila, da je g. Raskovič letos mnogo bolje vzpel ko lansko leto v „Rigoletu“. Gdč. Nigrinova je v svoji mali ulogi kot Flora, dasi je isto še le v zadnjem trenutku prevzela, popolnoma ugajala. S tem smo menda nalogo, da presodimo prve moči, rešili in le prijetna dolžnost nam je, ako preidemo na zbor. Z mirno vestjo lahko trdimo, da zbora, ki bi s tako gotovostjo nastopal, kakor ta zbor, ne najdemo kmalu kje na kakem odru. Upravičena je bila pohvala, katero so žele prorokujoče ciganke in pa španski bikoborci v tretjem činu. Kmalu že po prvih taktih smo spoznali spretno roko, kateri moramo zahvaliti uprizoritev te opere. Kapelnik g. Benišek je s priznano mu hladnokrvnostjo vodil; migljajem njegove paličice sledijo pevci kakor tudi izborni godci vojaške godbe z neko zaupljivo sigurnostjo. Vsakdo izmed njih vé, da ne more zgrešiti, ako zaupa takemu vodstvu. Še pred kratkim je slovensk kritik pisal, da ima g. Benišek vedno srečne dneve pri opernih predstavah, mi gospodu kritiku sporočamo, da je bil tudi dan sv. Treh kraljev za g. Beniška — presrečen. Z vzosnim in ponosnim srcem smo se poslavljali od naših umetnikov. Umevamo besede rodoljuba, ki je imel prvikrat priliko, da je slišal tako imenitno delo peti v materinem slovenskem jeziku, in ki je dejal, da so mu pri tem prišle solze veselja in sreče.

(Notarska zbornica.) Pravosodni minister odredil je, da se ima notarski kolegij pri novoustanovljenem okrožnem sodišču v Mariboru združiti z onim v Celju, ki bodeta tvorila skupno notarsko zbornico s sedežem v Celji.

(Odvetniški izpit) položil je dne 11. t. m. g. dr. Fr. Tominšek z odliko. Dr. Fran Tominšek je dobro v spominu še vsim Celjanom, za časa svojega 5letnega bivanja v pisarni g. dr. L. Filipiča, kot vrli in delavni naročnjak, zato mu naše odkrite častitke. — Isti dan pa je bil brat njegov g. Josip Tominšek, gimnazijalni učitelj v Kranju, primoviran doktorjem modroslovja.

(Sijajni ples „Narodne čitalnice v Celji“) ne vrši se, kakor je bilo napovedano 16. temveč v torek dne 18. t. m. v „Narodnem domu“. Vabimo narodno občinstvo, da pripomore z mnogobrojnim obiskom, da se ta prvi letošnji ples res sijajno razvije. Ples posetijo tudi slovenski visokošolci „Triglavi“ iz Gradca.

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) zborovalo je dne 2. prosinca t. l. Po običajnem pozdravu voščil je gospod predsednik vsem vdeležencem veselo novo leto. Zborovanja vdeležilo se je 27 udov in gospod Srečko Pečar

z gospo kot gost. Svoj pristop k društvu prijavili so gospodje: Josip Dobnik, nadučitelj na Ponkvi, Josip Slopšek iz Dramelj, Franc Auernik iz Štor ter gdč. Ljudmila Mesar. Bog jih živi! Društvo je minulo leto vrlo napredovalo ter storilo znaten korak naprej. Kakor smo razvideli, imelo je društvo sledeče število udov: 1 častnega, 61 pravih in nobednega podpornega. Tekom ravnokar pretečenega leta je društvu na novo pristopilo 15 pravih in 18 podpornih udov. Društvo šteje torej začetkom leta 1898. skupaj 83 udov. Gotovo lepo število. Dosedanji predsednik g. Ivan Štukelj odločil je predsedništvo zaradi mnogih ovir. — V odbor so jednoglasno izvoljeni sledeči gospodje (ice). Predsednik: Armin Gradišnik (Celje). Podpredsednik: Josip Schmorancer (Celje). Tajnik: Ivan Kvac (Sv. Martin v Rož. dol.) Blagajnik: Lovro Šah (Trbovlje). Arhivar: Franjo Kranjc (Celje). Odbornika: Gašp. Vrečar (Teharje) in Zуска Kovačič (Petrovče). Pevovodja: Anton Munda (Št. Jur ob juž. žel.) — Prihodnje zborovanje vrši se na Svečnico.

(Maškarada „Celjskega Sokola“) se vrši kakor vsako leto tudi letošnji predpust in sicer na pustno nedeljo, dne 20. svečana v dvoranah „Narodnega doma“. Odbor je že preskrbel za ta, tekem let tako priljubljeni in udomačeni sokolski ples vojaško godbo ter pričel tudi z drugimi potrebnimi pripravami. Izvestno bode ta ples kakor običajno tudi letos eden najlepših, zlasti ker bode letos mogoče določiti izdatno znižano vstopnino, ktere se je minula leta marsikdo vstrašil in je toraj pričakovati najobilnejše vdeležbe od blizu in daleč. Čujemo, da se že sedaj snujejo različne skupine in le želimo, naj bi se vdeležilo tega edinega plesa v maskah kar največ kostumovanih in maskiranih plesalcev, dam in gospodov. Odbor si bode pošteno prizadeval, zadovoljiti udeležence vsestransko, in naznanja radi tega to maškarado že sedaj, da si cenjene dame in gospodje vdeleženci ob pravem času lahko preskrbe vse potrebno glede kostumov. Vabila razposlala se bodo pravodobno, za ktera se je pa lahko že sedaj zgledati pri društvenem odboru.

(„Celjsko pevsko društvo“) priredi v soboto dne 15. t. m. v hotelu pri „Strausu“ pevski večer. Vzpored obeta biti jako zanimiv. Ker je ta gostilničar še izza časov, ko je bila ondi čitalnica nastanjena, vsem celjskim rodoljubom v dobrem spominu, smo prepričani, da bode tudi postrežba vzorna. Vabijo se vsi člani in prijatelji društva k obilni vdeležbi. Začetek ob 8. uri. Vstop prost.

(Celjskih kazinotov prusko rogovilenje) dobilo je slednjič vendar primeren odgovor. Radi nečuvenih žaljenj pri društvenih veselicah, s katerimi se niti sivi glavi modrega vladarja ni prizaneslo, namignilo je korno poveljništvo v Gradci, da naj izstopijo vsi častniki iz kazine

kot člani, kar so ti seveda tudi storili. Posnemali naj bi jih tudi tisti uradniki, ki se čutijo še avstrijske podanike in ne malikujejo Schönererja in pa krevlastega Wolfa ter še niso pozabili, da jih plačuje avstrijska država. To bi bil najprimernejši odgovor za pruske nacionalce in nobeden vsled tega še ni zatajil svojega nemškega pokolenja.

Spodnje-štajerske novice.

(Deželni zbor štajerski) imel je dne 10. t. m. svojo drugo sejo. Na dnevnem redu so bile naslednje predloge: Zakonski načrt, pod katerimi pogoji imajo poslanci zgubiti svoj mandat. Deželna predloga glede davčnih preosnov. Poročilo o ustanovi najdeniščnice v Gradcu. Prečitajo se predloge zadnjega zasedanja o ustanovitvi deželne hipotečne banke. Deželni odbor je vposlal v razpravo in odobrenje računsko sklepa učiteljskega pokojninskega zaklada in deželnega zaklada za leto 1896. ter proračun omenjenih zakladov za leto 1898. Nadalje zakonski načrt za varstvo planink ter premembe § 10. cestnega policijskega reda. Vse stavljene predloge in načrti oddali so se dotičnim odsekom v pretresovanje, kateri so se volili in sestavljali v seji dne 11. t. m. Nemški nacionallec Walz stavil je predlog, naj se oni poslanci, ki so ob jednem državnozbornski ter so se v letošnjem zasedanju združili s slovansko desnico, ne volijo v nobeden odsek. Ko je bilo za to predlogo glasovati vzdignil se je — sam!

(Duhovniške premembe) Umrli je dne 30. m. m. v minoritskem samostanu v Gradcu o. Dominik Grobelnik. bivši kapelan pri Sv. Trojici v Halozah. — Provizorjem pri Sv. Križu p. Slatine je nastavljen č. g. Fran Višnar, ondotni kapelan. Razpisana je župnija Sv. Križ pri Slatini do 17. februarja t. l. (patr. dež. knež.) Župnija Sv. Jakoba v Slov. gor. pa je razpisana do 18. februarja t. l. (patr. benediktinski samostan v Admontu).

(Himen.) Gospod Franjo Pirc, c. kr. učitelj v Gorici se je zaročil z gospico Frañjico Zeievo, učiteljico v Št. Jurju pod Tabrom.

(Občinska volitev v Št. Petru v Sav. dol.) vrši se dne 22. t. m. Pričetek je ob osmi uri dopoldne. Slovenski volilci, pridite za gotovo vsi in zmaga bo sijajna.

(Volilni shod v Št. Petru v Sav. dolini) preteklo nedeljo dne 9. t. m. bil je zelo mnogobrojno obiskan. Med slovenske volilce utepla sta se tudi dva barabeža, bržkone najeta od Lenkove stranke, da bi delala zgago in motila zborovanje. Ta dva „hajlarja“ pa sta bila iz sosednje tare, ker pod domačim zvonom ni takih kopriv. Narodni volilci pa so hitro zaprli sapo pijanima „Judežema“. Zbrani slovenski množici govorila sta gg. dr. Ivan Dečko in pa Dragotin Hribar iz Celja. ter jima natanjko v navduševalnih be-

kletih sovražnikov. Nesrečna roditelja sta vzdihala, spominjajoča se svojega jedinega otroka, Ive; slutila sta, da, bila prepričana, da, tudi njemu je usojeno, prenašati to kruto podložništvo do smrti. A to je stariše neizmerno bolelo.

„Čemu nam je naš trud, naša varčnost?“ rekala je mati. „Vsaj ne bode v prid niti Ivo, niti nama. Ivo bode sužen kakor njegov oče; tudi njega bodo drli. Ko bi mu bilo moči preskrbeti takšno nasledstvo, katero bi mu ne bilo mogoče vzeti.“

„Da, ko bi bilo to mogoče,“ vzdihnil je oče. „Toda v takšnih razmerah ne moreva učiniti ničesar. Žalostno je zares pomisliti na to!“

Ivo še doslej ni vedel za to žalost starišev, ni ga še tlačila sužnost. Samó kadar se je pripetila očetu nesreča, bodisi, da so prišli vojaki po živino, bodisi, da je bil prisiljen po dvakrat plačati neznosen davek — takrat pretreslo se je njegovo srce od trpkosti in nevolje. Takó dospel je Ivo do svojega trinajstega leta, ne brigajoč se za ničesar na svetu, hodevajoč samo za čredo po rebrih in dolinah. Rastel je — kakor dé pregovor — kakor drevo v lesu. Šole doslej ni poznal, a cerkve v Draganici še takrat ni bilo. Samo Turki imeli so tukaj svojo cerkvico „džamijo,“ z visokim šibkim stolpom. Toda v to kristjani niso šli in tudi niso smeli.

Zanemarjen na duhu, razvijal se je Ivo tolikor več telesno. Že je krepak fantin, močen kakor bivol, drzen kakor tiger, a oči ima bistre kakor orel. Zaljubljeno počiva na njem materno okó, kadarkoli se nahaja v obližju; v tem hipu pozablja na trpljenje, a njeno omedlevajoče teló in duša pa se oživljata z novim življenjem. Njeni ustnici se nasmehavati ter šepetati: „Krepak junak bode enkrat! Ko bi mu le Bog pripravil lažje življenje!“

* * *

Približala se je jesen. Raz polja je polagoma zginévalo čilo gibanje, utihovale vesele pesni pastirjev in radostno bleketanje drobnice. Nastal je dolg oddih v svobodnem življenju; preostajajo samo še domači opravki. Pastirji pričenjajo se poprijemati opravil očetovih, da bi pomagali pridelati kaj za življenje, ali pak so na pomoč materi. Kuzma se je odločil za prvo.

„Fantin je kakor bukev!“ rekel je po strani materi Alini. „Ne vstraši se niti največjega meha. Naj pomaga v mlinu. Sedaj bode dosti dela podnevu in ponoči.“

Ivo se je radostno podvrgel očetovej volji ter kazal veliko ročnost pri delu. Črez nekoliko tednov smel je Kuzma svobodno oditi z doma, kajti v mlinu je vse dobro opravljal Ivo. Zlasti, če se je mlelo po večerih, prosil je vedno, če bi

smel pomagati. Nič ni maral, da je bil utrujen s celodnevnim tékanjem in prenašanjem težkih bremen. Veselilo ga je, da je mogel v prostem času nekoliko poscati ter zreti na nebesni obok, kjer se je žarilo na tisoče zvezd. A vendar ni vedel ubogi fantin o njih toliko, kolikor vé pri nas osemletni učenec. Odkod naj bi bil tudi pozivel česa? Če je vprašal mater: „Kaj je na nebu?“ rekla je: „Zvezde.“

„A kaj so zvezde?“

„To le sam Bog vé, dragi sinek! Po tem me ne povprašuj!“

Ivo tudi res ni več povpraševal, toda té nebeške luči vabile so ga še huje, nego poprej. Domišljeval si je, da so to tajnostna bitja, katerih človeški razum ne more zapopasti.

Ko je bil enkrat baš takó uglobljen v opazovanje razkošnih lučic na nebokrogu, ni niti opazil temnih senc, bližajočih se od Stare Planine. Še le ko so obstale že kaj blizo, obrnil je svoj pogled na nje. Pak pogleduje na sence z grozo in zatajeno sapo. Kaj je to? Naglo se zasvetli nekaj leskečega; — to je kakor puška — — Senca se kruši. Ivo razpoznava ljudi. Toda kaj hočejo tukaj? So li Turki, ali kristjani?

(Dalje prihodnjič.)

sedah razložila, za kaj se gre, kakega pomena so občinske volitve in zakaj se Slovenci potegujemo in moremo potegovati, ako hočemo biti gospodarji na domačih tleh. Volilci so bili tako navdušeni, da „živio“-klicev ni bilo ne konca ne kraja. Obljubili so vsi ostati moške in priti na dan volitve, kakor jeden. Zato naj ne pozabi nobeden, kdor je pošten, za kaj se gre; „Judeži“ pa naj izdajajo svoj rod, svojo kri in svojo meso, plačilo jim bo kasneje. Našim volilcem pa k sijajni zmagi slava, trikrat slava!

(V Št. Pavlu v Savinjski dolini), kjer se šopiri od zadnjih volitev par napihnjenih možiceljnov, ki se vedejo kakor paše, so hoteli baje ti modrijani prenesti svoje gospodarstvo tudi v cerkev, zlasti na kor. Spozabiti so se hoteli proti mnogoletnemu organistu, svojemu bivšemu učitelju, a spodletelo jim je in ostal jim je za spomin le — dolgi nos. Ker svoje modrosti v domačem kraju ne morejo spraviti v denar, prišel je neki debeluhar, kateremu je menda vsa pamet zlezla v trebuh, prodajat tudi k nam v Št. Peter, pa tudi tu je žalostno pogorel. Le tako naprej in šentpavelski modrijani bodo kmalu uživali slavo tistih možakarjev, ki so imeli polža priklenjenega na močni verigi. Dober tek!

(Kako nekatere občine nazadujejo.) Braslovška občina je bila pred nedavnim časom vzgledno narodna, sedaj pa, kakor se sliši, ima med 24 odborniki komaj enega odločnega narodnjaka; za tajnika ima nekega — nemškutarja, — paša — lenkovega levita. Žalostno, pa resnično!

(Velik gospodarski shod) vrši se v nedeljo dne 23. t. m. v Mozirju. Glavna točka je: „Zakaj propada lesna trgovina in kako temu odpomoči“. Rojaki! lesotrzci in posestniki, udeležite se gotovo shoda, ker je zelo važen in od katerega bo celo odvisno ali propade lesna trgovina ali pa se zboljša. Vabljeni so tudi gg. državni in deželni poslanci naj pridejo in pokažejo, da imajo smisla in srce pomagati, kadar je pomoči treba.

(Na Ljubnem) postane poštar g. Fuchs iz Metlike, a g. Bašič preseli se v Šmarje pri Jelšah.

(Vabilo) k IV. občnemu zboru „Savinjske podružnice slov. planin. društva“, ki se vrši v nedeljo dne 16. januarja t. l. ob 2. uri popoldne v gostilni g. Josipa Mikuša v Gornjemgradu po sledečem dnevnem redu: 1. Poročilo o delovanju leta 1897. 2. Poročilo blagajnika. 3. Proračun za leto 1898. 4. Nasveti in predlogi. Ako bi v smislu § 17. društvenih pravil ta občni zbor ne bil sklepčen, vrši se ob 3. uri isti dan drugi občni zbor po enakem dnevnem redu. K obilni udeležbi vabi uljudno odbor.

(Iz Gornjegagrade) se nam poroča, da se je pri dne 31. dec. m. l. vršecem se občnem zboru „Narodne čitalnice“ izvolil sledeči odbor: Predsednikom g. Josip Krajnc, veleposestnik; podpredsednikom g. Alojzij Žehelj, učitelj; blagajnikom g. Franc Kocbek, nadučitelj; tajnikom g. Anton Zock, koncipijent; odbornikom gg. Ivan Erhartič, c. kr. sodni pristav, dr. Ivan Šlander, okr. zdravnik in Josip Mikuš, posestnik, vsi v Gornjemgradu, ter odbornikoma-naměstnikoma v. g. Anton Rodošek, župnik v Šmartnem in g. Ivan Kelc, učitelj v Novišti.

(Občinske volitve v Višnjivasi pri Vojniku) izpadle so v vsih treh razredih za Slovence sijajno, dasi sta se Stallner in Zottl trudila smrtno za nemškutarje. Slava zavednim volilcem!

(Iz Jurkloštra) se nam piše: Ko je prodal Geipel svoje posestvo, smo se veselo oddahnili, češ, sedaj bode pobral svoja šila in kopita ter zginil od nas liki jutranja megla. A varali smo se. Na našo žalost misli še nadalje tukaj ostati in delati zgago v slovenski občini. Mož je res nesrečen republikanec. V svoji častihlepnosti meni, da ga njegovo književno znanje in denarna nadmoč že pečati, da mora tudi zvonec nositi. Ne vtikamo se radi v zasebne razmere poedinca; kako gospodari in životari na svojem posestvu nam je malo mar; gotovo bi ga povsem v nemar puščali, ko bi to storil tudi on glede naše občine, glede naših narodnostnih in gospodarskih razmer, kojih umeti ne more; — no, potem naj napravi iz luteranskega samostana graščino ali iz graščine samostan, nikdo ga ne bo dražil v njegovem bivališču. Gospodar na naši zemlji pa je in ostane zakonito in zgodovinsko slovenski

kmet, koji mora tudi izbrati svojim vočiteljem občine le svojega krvnega brata, ki ume naš jezik in naše navade. Tujec ostani v občini tujec — gost, naj si bo pa isti graščak ali „rožičkar“. Ako nas misli tem potom vgnati in svojo samovladje skazati, da zavlada razpis volitev, ki bi se imele vršiti že pred Božičem, a je še sedaj vse tajno, kaže le svojo bojazen pred porazom. Ako se zanaša, da bo z zavladačevanjem svojo moč po agitaciji utrdil, imeli bomo tudi mi, slovenski gospodarji, časa njegove nakane spregledati ter se zjediniti. Glavna napaka našega graščaka pa je prevelika zaupljivost napram dvomljivim značajem, s katerimi sklepa pobratimstvo za svoje namene. Taki petolizci si seveda ne upajo svojega mnenja izražati mu jasno, zbok česar tudi nikoli ne zvé, kako želi ljudstvo, kako obsoja njegovo postopanje. Posebno so štirje slineži, kateri se trudijo Geipelnovo slavo na vse štiri vetrove občine pridigovati in njegov županski stol podpirati. Bog ve, ali jim to kaj nese? Takega imamo gostilničarja pri Sv. Lenartu, znani demokrat Pepi, v Lahograbni ciklop Lajer, v Mrzlem polju Korečin, a v sredini „rožičkar“, ki se toli veseli odborove časti. Slovenski volilci! Ako pride kateri teh cenih evangelistov se k vam slinit, da glasujete za nemškega župana, gotovo veste, kaj vam je storiti. Vljudnost zahteva, da ga brzo spremite preko praga, ako treba, posvetite mu tudi!

(Mrtvo našli) so dne 4. t. m. na železniški progi Zidanmost Sevnica neko tujo žensko.

(Ponesrečil je) v trboveljskem rudniku dne 31. m. m. rudar Franc Holešek. Na neznan način padel je v 30 metrov globoko jamo, od koder so ga izveli mrtvega.

(Od Sv. Jošta na Kozjaku.) Abrahamovo leto. Dne 20. prosinca doteče 50 let, kar se je narodil naš v. č. gospod župnik Pavel Hrovat v vasi Kranjbrdo na Kranjskem. Blagi gospod župnikuje in učiteljuje že trinajsto leto na tej 1065 metrov visoki planinski fari. V časovnem razmerju to sicer ni ravno veliko časa, vendar pa odkar sta celjska grofa Herman in Friderik lovila po kozjaškem vršacu, oziroma od obstanke župnije (leta 1787.) do zdaj toliko število let še ni dosegel nobeden tujci bivačih dušnih pastirjev. Cerkevna priprava, na novo k cerkvi prikupljeni vinograd, stavba mežnarje itd. v skupni svoti gotovo nad 6000 gld. na tako majhni župniji, pričajo, da imata cerkev in nadarbina Sv. Jošta skrbnega gospodarja. V šoli pa č. g. župnik kot namestnik učitelja vzgaja zarod in narod, ki je kremenitega značaja kakor skalovje med katerem biva ta rod. Zasluge vrlega moža v šoli pripoznava kaj laskavo slavni okrajni šolski svet celjski v dopisu z dne 22. vinotoka 1889 št. 880. — Častitanji gosp. jubilarja pridruži se tudi slovensko časopisje, ter svojemu posebnemu in zvestemu podporniku in požrtvovalnemu rodoljubu navdušeno kliče ob petdesetletnici: Živili! do skrajnih mej človeškega življenja; — dokler tudi vam ne odbije ura, ki vas pokliče od plodonosnega delovanja ter privede v kraje večnega počitka.

(V Anovci pri Vidmu) zgorelo je dne 28. m. m. poslopje Josipu Planincu. Zažgal je najbrže neprevidnež, ki si je k rani maši svetil ter gorečo tresko v bližino vrgel.

(Iz Zdol pri Brežicah) se nam poroča: Samo še eno leto, in prične se pri nas občinska volitev. Kdor se hoče količkaj brigati za stvar in opazovati, mora se mu zjasniti, zakaj nekdo že zdaj tako agitira. Našim Zdolanom in sosedom Pleterčanom je pa morda tudi znan ta mož, kateri deluje zato, da bi županski stol zasel neki kramar namreč, ki ni naš rojak, se trudi, da bi čez nas gospodaril, boljše rečeno, nas vodil. S sedajnim županom, koji županuje že več let, je sploh ali večina občanov zadovoljna, kajti uvidi vsak, da je mož pravicoluben in stori resno kolikor mu mogoče v prid in blagor občini. Ako bi dotičnik, koji se že zdaj bojuje zato, in se še bo moral, preden bo volitev predurmi, hotel našo revno občino vsaj osrečiti, ne smel bi mu nobeden k temu oporekati; ali njemu je prvo za njegov žep, da bi več prodal sveje soli iz rok nemčurskega Matajza. Da se Zdolanom ne zgodi, da bi lahko padli raz konja na osla, je boljše, da ga vsak v tej zadevi ostro

zavrne, ker uradovalo se bi potem gotovo „švabsko“, to znači njegovo slovensko ime, kojega se sramuje pravilno pisati. Zatorej volici pozor!

(Čitalnica v Šmarji pri Jelšah) ima v nedeljo dne 23. t. m. ob 4 uri popoldne v gostilni g. Fr. Adrineka svoj redni občni zbor z običajnim vspešdom. K mnogobrojnej udeležbi vabi odbor.

(Požar.) V torek dne 12. t. m. ob polu 2 po noči je zgorela hiša čevljarja Miheta Pribi na Urlepu pri Šmarji. Kako je nastal ogenj, se ne ve. Posestnik je imel zavarovano poslopje in notranjo upravo pri vzajemnej zavar. družbi v Gradcu.

(† Anton Fröhlich,) nadžupnik na Slatini pri Sv. Križu, je umrl dne 5. t. m. v visoki starosti 79 let. Bil je rajni zlatomašnik, posvečen v mašnika leta 1842. Rojen v Celji je služil kot kaplan in župnik po raznih krajih, naposled pa 30 let kot nadžupnik pri Sv. Križu. Pokojni je bil velik domoljub slovenske stare korenine. Blagega značaja, ljubil je posebno petje čez vse. Celi svoji obširni župniji je bil učitelj petja. Njegove pevke so bile daleč na okrog znane. Vsaj je svoja kmetška dekleta pripeljal večkrat na velike koncerte „Slovenskega pevskega društva“. Slatinskim gostom je bil blagi ranjki dobro znan in zelo priljubljen, posebno jugoslovanski diki biskupu Strossmayerju, ki ga je vselej redno obiskal, ko redno vsako leto na Slatino prihaja. Ohranimo torej ranjkega Fröhlicha, katerega naj bi spretnejša roka še bolje opisala, vodno v blagem spominu!

(Naše pošte.) Iz Kozjega pritožuje se narodnjak čez ondoto pošto, ki edina hoče s svojim nemškim značajem ohraniti temu trgu nekdanji pruski sijaj, dasi že vstaja na vseh koncih in krajih naroden ponos. Nemški napis, nemški pečat, nemško poslovanje in — nemško navdahnjena upraviteljica, to so prikazni — ali kar je tembolj „tolajžno“ — povprečno pri vseh naših poštah. Nekdo je nasvetoval svojedobno naj bi se zaznamovali samonemški poštni pečati. Takšna zbirka znala bi titi vendar preobširna. Bolj hvaležno bi bilo bilježiti dvojezične poštne pečate, katere bi lahko na Štajerskem zbrojil na prstih.

(Vinorejska zadeva v slovenje-bistriškem okraji) Vino v tem okraji, ki je precej slično z renskim vini, je letos že skoro vse poprodano. Cena mu je bila kaj lepa, od 24 do 45 kr. liter. Res visoka cena. Koliko pa stane tudi pri nas ta žlahtna kapljica! Skozi 30 let pobije toča skoro sleherno leto ves pridelek, le v zadnjih dveh letih nam je ta šiba božja prizanašala. Toda preganjati smo morali hudourne oblake s streljanjem. V obsegu kacic 200 kvadr. kilometrov je bilo 36 postaj, iz katerih se je na točnosne oblake streljalo, in kakor kažejo vspehi poslednjih dveh let, je grom možnarjev dobro razganjal pogubne oblake.

(„Bralno društvo v Žižah“) bode imelo svoje glavno zborovanje v nedeljo, dne 16. januarja t. l. ob štirih popoldne v šoli s sledečim vspešdom: 1. Govor preč. g. vikarja Kukoviča. 2. Letno poročilo tajnikovo. 3. Račun blagajnikov. 4. Letno poročilo knjižničarja. 5. Volitev za leto 1898. 6. Slučajni predlogi i nasveti. Preč. g. Janžekovič, kaplan čadramski, je podaril društvu tri krone, za kar se odbor na tem mestu najtopleje zahvaljuje.

(„Bralno društvo Mir pri Velikinedelji“) ima v nedeljo dne 16. t. m. občni zbor in priredi isti večer veselico s tombolo in godbo v gostilni pri g. Altu. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Iz ormoškega okraja.) Dvorazredna šola na Humu in trirazredna šola pri Svetinjah sta na 14 dni zaprti, ker so otroci bolani na špičkih in vodenih osepnicah. Umrl še ni nobeden.

(Vinorejsko društvo v Kerčovinah) pri Vurbergu, zboru e dne 17. prosinca t. l. pri načelniku g. Alexandru Grabar. Vzpored: Pozdrav načelnika. Pogovor o računih. Volitev namestnika načelniku. Zapisovanje novih udov in vplačevanje letnine. Pogovor o vinoreji.

(Iz Ljutomera.) Prvo spodnještajersko kolesarsko društvo s pravili „Ljutomerski kolesarji — Ptiči seliči“ javlja vsem svojim dosedanjim klubovim članom, da se vrši prvi občni zbor v nedeljo dne 16. t. m. točno ob 2. uri popoldne

v Ljutomeru v prostorih g. Vaupotiča [s sledečim vspeedom: 1. Pozdrav načelnika osnovalnega odbora. 2. Prečitanje potrjenih pravil. 3. Vzprejem novih udov. 4. Volitev stalnega odbora. 5. Slučajnosti. K mnogobrojni vdeležbi vabi osnovalni odbor. NB. Posebna vabila se ne izdajajo.

(Zmrznil je) pri Ljutomeru v noči 24. m. m. občinski ubožec, 82letni Matija Muns. Slaboten starček vračal se je ponoči od nekega pogreba, zašel stezo ter vsled onemoglosti obležal ter zmrznil.

(„Bralno društvo v Cezanjevcih“) ima svoj redni občni zbor v nedeljo, dne 23. januarja t. l. v šoli s sledečim vspeedom: 1. Pozdrav predsednika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Poročilo knjižničarja. 5. Volitev novega odbora. 6. Razni predlogi. Začetek ob 3. uri popoldne. Zabavni del vrši se v gostilni g. Murkoviča. K mnogobrojni vdeležbi vabijo odbor.

(Mariborskim županom) je bil dne 3. t. m. zopet voljen dosedajni župan g. Alb. Nagy, njegovim namestnikom pa dr. Hans Schmiderer. V mestni svet izvoljeni so bili isti dan gg. dr. H. Lorber, dr. Rajmund Grögl, nadzornik južne železnice J. Spaček in inženier A. Nödl.

(Roparski napad.) Dne 28. m. m. napadli so na cesti iz Maribora na Pesnico štirje moške kmeta Karola Siniča ter mu odvzeli 10 gl. 40 kr. Napadalci, katerih dva sta bila vojaka, so jo na to popihali, a orožniki so vse štiri zasledili in vjeli. Bila pa sta viničarja Jurij Sprinčnik in Leopold Gaisler ter prostak Alojz Gaisler 47. polka, kakor lovec Henrik Gorjup 7. lovskega bataljona.

(Požar.) V Račah pri Mariboru zgorele so dne 1. t. m. ondodnemu graščaku zaloge za seno in shrambe za stroje. Škode ima za okoli 70.000 gl. Dva sumljiva graščinska delavca so že zaprli.

(Od Sv. Križa pri Mariboru.) Veličasten pogreb bil je pri nas na božični dan popoldne, ko smo spremili k zadnjemu počitku rajno Nežo Pipuš, mater g. dr. Radoslava Pipuša, odvetniškega kandidata v Celji. Bila vam je to sila skrbna, varčna in neumorno delavna gospodinja, da je malo takih. Drugi dan po adventni Gospojnici je še nesla sadje v Maribor na prodaj, a se pri tem tako prehladila, da so se ji unela nekaj dni pozneje pljuča in čreva, ter jo je 59 let staro zalotila, neizprosna smrt — v občno žalost okoličanov, posebno pa njenega edinega sina in njenega moža. Bodi umrli lahka zemljica!

(C. kr. namestništvo v Gradci) je razveljavilo odločbo c. kr. okrajnega glavarstva v Celji, s katero je bilo to prepovedalo shod „Kat. pol. društva za vranski okraj“ dne 25. julija preteklega leta. Odlok je datiran z dne 25. grudnia m. l., kar kaže, da se v graških pisarnah niti božični dan ne praznuje.

(Odmev graških nemirov.) Žaljeno bosansko vojaštvo zadobilo je delno zadoščenje. „Obrilo“ se je 150 rezervnih nemških častnikov. Vsled odločnega postopanja vojnega poveljnika pl. Succovatyja pričela se je zoper ohole nemške vseučilišnike, ki so mu poslali nekako neznanpico, sodna preiskava. Rectorja vseučilišča in višje realke prosila sta že Succovatyja odpuščenja. Te dni pa se je zbok te žalitve dvobojeval nek bosanski častnik z nemško-nacijonalnim visokosolcem ter mu pošteno zrahljal kosti. Ni dosti upanja, da ozdravi vročerkvni petelin.

Druge slovenske novice.

(Deželni zbor kranjski) bode zboroval dne 24. februarja t. l. Rešiti ima mnogo važnih zadev. Pri nekaterih izmed njih utegnejo nastati živahne debate. Zlasti zboljšanje učiteljskih plač — kojih ureditev je seveda nujno potrebna, — podpore raznim zavodom in društvom, ter za druge namene, bodo kaj zanimive razprave. Radovedni pa smo, kako se bode stvar gledé podpore slovenskemu in nemškemu gledališču razvila in stekla. Da bodo morale slovenske stranke pri mnogih zadevah vzajemno postopati, umeje se samo po sebi. Na nemško stranko se ni ozirati na vlado seveda — tudi ne, kajti jedna kot druga dela nam Slovencem ovire!

(Premeščen) je višji okrajni komisar gosp. Viktor Parma iz Logatca v Kamnik.

(Imenovanje.) Pravni praktikant pri ljubljanskem sodišču g. Milan Hribar imenovan je avskultantom.

(Vabilo) na CXIII. odborovo sejo „Slovenske Matice“, v sredo dne 19. februarja t. l. ob petih popoldne v društvenih pisarniških prostorih. Vspeod: 1. Naznanila predsedništva. 2. Odobrenje zapisnikov o 111. in 112. odborovi seji. 3. Poročilo gospodarskega odseka. 4. Poročilo književnega odseka. 5. Poročilo tajnikovo. 6. Eventualia.

(Električna razsvetljava v Ljubljani.) Novo, moderno napravo je dobila Ljubljana: na Novega leta dan otvorila se je tam električna razsvetljava, ki že zdaj prav povoljno deluje — dasi se vrši ta razsvetljava zdaj stoprav za poskušnjo. Od 16. t. m. dalje bode pa odprta razsvetljava tudi za ostali promet. Na ustanovitvi te javne naprave je mestni občini ljubljanski le častitati.

(Cerkev sv. Jožefa) prično zidati oo. jezuitje letošnjo jesen v Ljubljani ob Elizabetnej cesti; sedaj se po deželi nabirajo potrebni denarni prispevki. Župnišče pa je ondi že dozidano.

(Vlak povozil) je dne 31. m. m. pri Glincah 65letnega Jožefa Krpeca z Viča. Starček je bil gluh in vinjen ter ni slišal bližajočega vlaka.

(Ubili so) dne 31. m. m. na Igu pri Ljubljani kmetskega fanta Janeza Uršiča.

(Posojilnica v Radečah) je imela v minulemu letu okroglih 70.000 gl. prometa in utegne izkazati dobička blizo 600 gl. — Ondotno slovensko konsumno društvo tudi lepo vspeva, kar nas veseli, ker so trgovci v Radečah premalo rodoljubni; zato je prav, da občinstvo slovenske zadruge podpira. — Nameravane tržke hranilnice vlada ni potrdila. Čemu tudi? Vsaj za Radeče zadostuje en denarni zavod.

(Darila.) Okrajna posojilnica v Krškem je iz čistega dobička za leto 1897. darovala za šole v krškem sodnijskem okraji 40 gl., družbi sv. Cirila in Metoda ter „Pedagogičskemu društvu“ v Krškem po 10 gl.

(Vodovodi na Kranjskem) Razun kočevskega, ribniškega, črnomeljskega in begunjskega vodovoda dela se nov vodovod zdaj tudi v občinah Gorenji in Dolenji Logatec, ki bode to leto dodelan.

(„Kmetška zadruga“) snuje se v Rovtahnad Logatcem.

(Koroški deželni zbor) otvoril se je dne 10. t. m. z običajno slovesnostjo. Deželni glavar spominjal se je zgube, koja je zadana deželi s smrtjo barona Sternečka in z odstopom barona Schmidt Zabierowega. (Vidne solze za zadnjim). Izražal je željo, naj bi bil dež. zbor srečnejši pri svojem zasedanju nego državni zbor. Sledil je pozdrav dež. pred. vit. Fraydenegga.

(Umrli je v Celovcu) dne 1. t. m. g. Oskar grof Christalnigg pl. Gilitzstein, oče rodoljubnega graščaka v Goričah v Rožni dolini. Pogreba vdeležil se je tudi nadvojvoda Josip Ferdinand.

(List za slovenske kaline) začne izdajati v Celovcu nemška stranka pod imenom „Kmetški list“, to je, razpošiljala se bo le slovenska prestava agitatorskega lista „Bauernzeitung“. Tem načinom hočejo osmradi tudi tiste koroške kmete, ki ne znajo nemščine. Pa je res srečna misel, vzgajati Nemce potom slovenščine. Kako neki naj imenujemo siromašne kaline, ki se bodo prijeli tega „smolnatega“ lističa. Menda slovenske Nemce, nemške Slovence ali pa — bedake.

(Vlak je povozil) hlapca K. Ozmalca med Grabštanjem in Sinčevasio na Koroškem.

(V tržaškem dež. zboru) sledijo slovenski poslanci taktiki goriških Slovencev ter se niso vdeležili prve seje, a ob enem sporočili namestniku in dež. glavarju, da ne vstopijo v deželni zbor pri sedajnih razmerah.

(V kamnolomu ponesrečili.) V nekem kamnolomu pri Komnu na Krasu utrgal se je plaz ter usmrtil jednega delavca ter jedno žensko. Drugih pet pa je tako težko poškodovanih, da jih ni bilo mogoče niti v bolnico v Trst prepeljati.

(Umor in samomor.) V Trstu ustrelil je vojak Zupančič iz ljubosumnosti soprogo brivca Candottija ter si pognal nato sam kroglo v glavo.

(Stekel pes ogrizel) je v Trstu nad 40 oseb, katere je poslala občina na svoje troške v zdravilni zavod na Dunaj.

(Goriški deželni zbor) še vedno dreveni, ker se slovenski poslanci nikakor ne dajo pregovoriti, paževati v istem lahomom. Italijanska stranka še ni storila do sedaj ničesar, da bi jih pregovorila — saj bi bilo z zgolj obljubami tudi zamanj — nego čakajo, da pride v Gorico novi knezoškof dr. Missia, katerega glas si upajo pridobiti. Novi dež. namestnik trudi se osebno obe stranki spoprijazniti.

(Tržaški namestnik v Pulju.) Novi namestnik grof Gočss posetil je minule dni tudi Pulj, kjer so se mu poklonili razni činovniki.

(Goriška slovenska šola) društva „Sloga“ imela je v preteklem letu 12.000 gl. doneskov in 10.000 gl. troškov. Obstanek vrlemu zavodu je tedaj precej zagotovljen.

(Slovenski delavci v Gorici) imeli so dne 2. t. m. velik shod, katerega te obiskalo nad 600 delavcev. Med drugimi govoril je tudi dr. Gregorčič o organizaciji delavskih slojev.

(Umrli je) v Kanalu na Goriškem dne 4. t. m. mlad duhovnik č. g. Janez Makarovič.

(Na Reki) vršile so se te dni nove volitve v mestni zastop. Županom izvoljen je bil zopet Mayländer. Ko pa je bilo nove odbornike zaprijeti, izjavil je župan, da nikoli ne priseže na novo vpeljani mažarski zakon za to mesto. Vsled tega se mestni svet najbrže zopet razpusti.

Druge avstrijske novice.

(Deželni zbori v Avstriji) otvorili so se razen že omenjenih dne 10. t. m. tudi v Gornjavi Avstriji, Solnograškem, Moravskem, Tirolskem, Vorarlberškem in Bukovini. V gornjeavstrijskem, solnograškem in tirolskem, kjer ima Schönerer kaj somišljenikov, bila je seveda prva točka: odstranitev jezikovnih naredeb. Hudo pa je poparilo Nemce, kar se je pripetilo med brati v Vorarlbergu. Ta dežela je namreč preveč od rok, da bi jo pohajali Schönererjevi misijonarji, vsled česar vlada tam še avstrijski duh, dasi je ljudstvo gotovo bolj „nemško“, nego pri nas ali na Češkem. Pri otvoritvi dotaknil se je deželni glavar Rhomberg političnega položaja ter se izražal v najostrejših besedah glede obstrukcije in nemških prenapetnežev. Nazival jih je „veleizdajalce“, ki stremijo le Avstrijo raztrgati. Deželni glavar izreka v imenu dežele vsako vkupnost s takimi ljudmi pretrgati ter njih počenje z zgražanjem in zlovoljo zavračati. Da jim tako resnico upa zabrusiti narodni brat, visoki cesarski dostojanstvenik — ki niti duhoven ni — pač skeli strašansko.

(Baron Schönfeld †.) Na Dunaji je umrl dne 7. t. m. nadzornik avstrijske armade feldceugmeister baron Schönfeld, naslednik nadvojvode Albrehta.

(Profesor dr. Vatroslav Jagić) poslal je pred kratkem pismo pruskemu profesorju Mom-senu, v kojem ga vljudo, a vendar tako pikro podučil v njegovem zlobnem napadanju na avstrijske Slovence, da je starec svoje sramčenje deloma preklical in pripoznal, da mu slovanske razmere niso dovolj znane. Vendar pa je bila zavrnitev Slovana Jagića — premehka.

(Nagla sodba v Pragi) odpravljena je z dnem 10. t. m. Ko so se nabili na vseh oglih mesta razglasi o tem, zasoplo je globoko zbegano ljudstvo, osobito iz krogov prometa. Res ni to strašilo zadavilo niti jednega Čeha, česar so se Nemci svoj čas tako veselili, češ, „zdaj jim bodo vili vratove kakor škorcem v zanjki; trpel pa je promet in obrtnija.

(Češki deželni zbor,) kateri se je otvoril dne 10. t. m. zanima širni svet baš kakor bivša nemirna dunajska zbornica. Saj pa je ta zbor takorekoč nadaljevanje parlamentnega pogajanja. Da pa se enaka nasilstva vkljube vsej reklami in izzivanju čeških Nemcev ne bodo nikoli vpri-zarjala v Pragi, kakor svoječasno na Dunaji, porok nam je češka treznost in olika. Kaj si je vse prizadeval Wolf in njega privrženci, da se o njem govori, da se njegovo mučeništvo prenese tudi v deželno zbornico. Izmisli si je ali pa se mu je sanjalo, da ga čaka v Pragi mučeniška smrt. Takoj je potovalo 80 nemških župa-

nov k deželnemu namestniku, naj se zaveže za „nežno bitje“ Wolfovo skrbeti. Po občinah pa je krožil celo poziv, naj pošlje vsaka občina po jednega možaka v Prago Wolfu za „telesno stražo“. Ko je prišel v mesto, jezilo ga je, da se nihče ne briga za njegovo osebo, le par pobalinov in mladih postopačev zijalo je v „vegasto“ nemško čudo. No menil je, da je že to vzroka dosti, ter je vložil dež. glavarju zahtevko, naj se takoj deželni zbor preloži ali premesti v kako nemško mesto, da bo varen pred zijali. Svet se mu seveda noče niti več posmehovati, temveč le — obžaluje njega in njegove prismojene pristaše. Prva predloga Nemcev v zboru pa je bila, naj se Badenijeve jezikovne naredbe brzo preklicajo. Res mudi se jim domov!

(Ogrski deželni zbor) baval se je zadnji čas z vravnavo razmerja med gospodarskimi delodajalci in delavci. Letošnji nemiri odprli so vladnim krogom oči, da je v tem oziru na Ogrskem samovoljno suženstvo poljedelskih najemnikov. Za nadčloveško izkoriščenje dajalo se je trpinčenim delavcem le nekaj živil, baš kakor se da vozni živini, da gladu ne pogine. Mnogi lastniki pa svojim delavcem niti potrebne hrane niso dajali, temveč plačevali so tlačane le z — žganjico. Posebno med slovaškimi delavci je napravilo tako plačevanje žalostno telesno in duševno propast. Mož je tlačanil ves dan, odnašal z doma morda zadnjo hrano, a mesto plačila privlekel se je zvečer žganjice pijan k gladni družini. Nov zakon pa zahteva, da se mora delo, saj deloma izplačevati v gotovih novcih.

Ogled po širnem svetu.

(Bivši kralj Milan) postal je vrhovni poveljnik srbske stalne vojske. Kaj je prisililo kralja Aleksandra temu razvpitemu zapravljevcu poveriti tako važno mesto, ugiba se splošno. Ali že kralju preseda svojega razkošnega očeta vedno z denarjem zakladati, da si je mislil, češ, pa kaj delaj, kar ti bo neslo zelo visoko plačo, ali pa nameruje stari politikar tem potom zopet zagrabiti za državne vaje ter posaditi sina k sebi na kozla — le „zbok lepšega“.

(Na Francoskem) zavzema dnevno zanimanje zadeva obsojenega kapitana Dreyfusa. — Njegovi sorodniki in nekaj vplivnih Židov napelo je vse škripce, da dokažejo njegovo nedolžnost o veleizdaji. Zapletli so v to svrhu majorja Eszterhazyja v zadevo ter ga postavili pred vojno sodišče. Sodba trajala je tri dni ter končala z oproščenjem Eszterhazyja. Dreyfus pa bo moral še nadalje premišljevati svojo osodo na skalnem otoku.

(Ruski naučni minister Deljanov umrl.) Prava narodna korenina ruskega naroda, 80letni Deljanov je umrl te dni. Takoj po smrti Aleksandra II. poklicali so ga v ministerstvo, v kojem je deloval kot naučni minister pod carjem Aleksandrom III. ter do svoje smrti pod sedajnim vladarjem. Bil je vselej nasprotnik nemškega in židovskega vpliva ter se trudil, da ostane ruska mladina teh tujcev obvarovana.

(Na Grško) je baje Avstrija že odposlala nekega višjega generala, da prevzame preustrojanje grške armade. Princ Jurij odpotoval je brže zbok tega iz dežele, ker vendar ne more gledati, kako se organizuje zanemarjena grška vojna, koji je bil on vrhovni poveljnik. Razni pa so glasi, da je princ odpotoval le k nekojim evropskim vladarjem, da izposluje svoje potrjenje krečanskim guvernerjem. Odkar se je namreč črnogorski knez zoperstavil imenovanju svojega sorodnika, vojvode Njeguša, za to mesto, začelo se je govoriti o kandidaturi grškega princa Jurija za vrhovnega poveljnika na Kreti. Ker pa ima pri tem imenovanju tudi turški sultan važno besedo, bo pač težko glasoval za svojega vojnega nasprotnika.

Dopisi.

Iz celjskega okrožja. Čitajoč poročila raznih učiteljskih društev, smo se prepričali, da so tudi v minulem letu povsod slovenski učitelji v svojih društvih marljivo delovali za ugled in prospeh svojega stanu in napredek narodnega šolstva.

Z veseljem smo opazovali, da so tudi nekteri vrli gospodje okrajni šolski nadzorniki v svojih okrajih se udeleževali učiteljskih zborovanj in šolskih hospitacij, imeli pri teh zanimiva predavanja, stavili važne predloge in tako delovali v prid učiteljstva in napredek šolstva.

Kako pohvalno in navdušeno je bil vzprejet vrlega g. ravnatelja H. Schreinerja zanimiv in važen govor o „vzgoji mladine“ pri zadnji skupščini učit. „Zveze“ v Celji; isto tako gosp. prof. dr. Bezjaka poučno predavanje „Kako se naj izkorišča bralna snov v prid materinščini“ pri skupščini slovenjebistriškega učit. društva. — Takim vrlim, za napredek učiteljstva in šolstva delavnim in vnetim gg. okrajnim šol. nadzornikom gre od strani učiteljstva in slov. naroda zaslužena čast in hvala!

Želeti je toraj, da skoraj tudi ostali gg. okrajni šolski nadzorniki, ki so se dosedaj odtegovali društvenemu delovanju v krogu svojega učiteljstva, dejansko pokažejo, da jim je res mar napredek in prospeh narodnega šolstva in slov. učiteljstva.

Zlasti tudi pri šolstvu ravnajmo se po geslu našega slavno vladajočega vladarja „viri-bus unitis“, z združenimi močmi!

Iz Št. Ilja v Slov. gorici. Naše „kmetijsko bralno društvo“ priredi dne 23. januarja t. l. povodom V. občnega zbora veselico s tombolo. Čisti dohodek tombole je namenjen tukajšnji štirirazredni narodni šoli v podporo ubogim, a pridnim otrokom.

Gotovo blag namen je pomagati ubogi učeči mladini, katera trpi pomanjkanja in zmrzuje na pol gola in bosa, hodeča v šolo in domu.

A kako naj izdatno pomaga maloštevilno društvo toliki množini otrok, ki je samo v najslabšem denarnem položaju? Res imamo med domačini mnogo dobrotnikov, vendar njih darovi za toliko število ne zadostujejo. Kako po trebna pa je izdatna pomoč naši slovenski štirirazrednici na skrajni nemški meji, katera bide za novejšega časa hud boj za svoj obstanek, dobro uvidijo slovenski rodoljubi na jugu. Bati se je torej, da bode prej ali slej pala slovenska postojanka in se premenila v nemško mučilnico.

Tukajšnja nemška „schulvereinska“ dvo-razrednica namreč porablja revščino prebivalstva v svoje agitacijsko sredstvo. V to svrhu ima vedno mnogo denarja na razpolago, katerega jej pošiljajo nam sovražna društva in prekomejni sosedje. Otroke ubogih viničarskih starišev lovi z besedami: „Stariši, pošljite svoje otroke tukaj sem, tu dobijo vse, kar potrebujejo v šoli, dobijo opoldan toplo juho in za božičnico obleko ali obuvale“. In res, to vleče. Že nad 64 otrok slovenskih privabili so na zgoraj omenjeni način v svoj ponemčevalni zavod.

Da bi zamogel to veliko nevarnost, ki preti domači narodni štirirazrednici, odvrniti, obrača se društveni odbor s ponižno prošnjo do vseh narodnjakov-dobrotnikov in šolskih prijateljev, da bi blagovolili darovati po svoji volji v ta blagi namen kaj, ali v denarjih ali v dobrih.

Da bode zamogla tudi narodna šola štirirazrednica vsaj v najhujšem letnem času nasičevati s kruhom lačne želodce, obleči in obuti največje sirotice svojega zavoda, in s tem v prvi vrsti pomagati nedolžnim revam; v drugi vrsti pa oslabiti zgoraj navedeno agitacijsko sredstvo „schulvereinske“ mučilnice, kliče društveni odbor svoje brate v vseh slovenskih pokrajinah na pomoč z besedami pesnikovimi:

„Odprj srce, odprj roke,
Otiraj bratovske solze,
Sirotam olajšuj gorje!“ —

Ker odbor računa na izdatno podporo iz južnega Štajerja in Kranjskega, prosi, naj bi se preblagodušni darovi blagovolili pošiljati na „Kmetijsko bralno društvo v Št. Ilju v Slov. gor.“ (Egydi Tunnel).

Iz Gradca. „Das Deutsche in Paris“. V št. 3. „Tagespošte“ od 3. prosinca 1898 piše neki dopisnik članek „Das Deutsche in Paris“ (nemščina v Parizu). Dopisnik meni koj iz početka, da je nemščina za Pariz baje drugi svetovni jezik. Nu, že mogoče. — Nadalje piše, da imata Francija in Nemčija najbogatejšo slovstvo sedanjega svetá. Sicer je, tako nadaljuje, Italija, Španija in Anglija tudi sposobna za slovstvene

proizvode, vendar pa je laška, španska in portugalska dežela le premajhna, in tudi radi drugih različnih razmer ne more reči, da bi imela toliko slovstva, kolikor ga ima Nemčija in Francija. Angleži se na nobeden način ne morejo meriti (slovstveno) z Nemci in Francozi. Angleško slovstvo je baje — cbrt.

In še le Slovani! (120 milijonov jih je itak le na papirji). Preteklo še bode par sto let, da se bodo mogli zlasti Rusi meriti z Nemci! Pisalec pravi: Jaz smatram Ruse v obče nesposobne za omikano slovstvo. — — — Pomilovalno moram gledati na avstrijske Slovane, kateri se hočejo ločiti od nemške omike, ter si ustvarjati lastno kulturo in omiko. Slovanski jezik govori na Avstrijskem vendar le par milijonov duš, in teh par milijonov ljudij nima razuma, ne sposobnosti (!) ustvarjati si lepo slovstvo, katero bi se moglo le količkaj primerjati slovstvu Nemcev ali Francozov.

Pred kratkim javil je nek češki vseučilišni profesor nekaj dopisov pariški akademiji — v nemškem jeziku, češ „mit czechisch wäre er schön angekommen!“ (S češkim jezikom bi bil lepo vzprejet).

„Slovanski jeziki v našem cesarstvu so vendar le — postranski in provincijalni jeziki!“ Tako piše pisalec „Tagespošte“.

Omenjeni češki profesor je gotovo le tolerantno mislil, če v Pariz ni češko pisal. On ni delal, kakor marsikateri nemški uradi, kateri pošiljajo v vsako slovensko vas nemške „cuštelinge“.

Ali bode kakšen Nemec v deželo Culukafrov v Afriko prosil za državno službo v — nemškem jeziku?

Kar pa se tiče nesposobnosti slovanskih narodov glede omike in slovstva, o tem hočemo vendar nekaj besedic spregovoriti. Poglejmo si vendar bratski nam češki narod. Ali nam niso dali Čehi, in nam še vedno dadó krasne dokaze, kako prospava ravno na Češkem narodna omika, ljudska izobrazba, vrh vsega tega pa slovstvo. Ni nam treba naštevati mož velikanov, glede delovanja na slovstvenem polju. In Rusi, katerim oporeka pisalec „Tagespošte“ sposobnost in zmožnost za omikano slovstvo, Rusi, rečem, pač lahko pomilovalno na nemške (še živeče!) romanopisce gledajo, ako jim Nemec jemlje zmožnost delovanja i na slovstvenem polju. Slovenci, Hrvati in Srbi pa smo ponosni na naše može, (ni jih ravno majhno število) katerih duševni proizvodi se morejo postaviti prav lahko na enako mesto nemške poezije in proze.

Kar pa se tiče nemške omike, spomnimo ves nemški svet na zadnje dogodke, kateri so se godili še pred kratkim v več mestih našega cesarstva. Tu se je kazala nemška kultura in omika res lepa, in se gojila prav hvalevredno (?) Kajti tu so Nemci svojo kulturo sami teptali z — nogami.

D. V.

Narodno-gospodarske novice.

Prememba lovskega zakona.

Štajerski deželni odbor predložil je v zasedanju leta 1895/96. premenjen zakon o lovstvu deželnemu zboru v potrjenje in vzprejetje.

Predlogo dobil je v pretresovanje najprej deželni kulturni odsek, kateri jo je v mnogem oziru predrugačil, očistil in ostrigel, predno se je oddala deželnemu zboru.

Ta je razpravljal o predlogi v večih zasedanjih, a prišel konečno do zaključka, da ni možno predloge v svoji celoti in obširnosti rešiti, ker so mnenja v tem oziru prerazlična in čas prekratek ter se je predloga dne 12. februvarja 1896 vrnila deželnemu odboru, naj isti nove lovske postave za Štajersko opetno predela na podlagi izjav, ki so se izdale v debatah o tem pri dež. zborovanju. Od tega časa živela je nova postava le v raznih pisarnah v Gradci, še le mnogobrojne pritožbe spodnještajerskih stanov zoper neznosne škode, koje provzroča divjačina pri nas na raznih nasadih, zbudila je znova merodajne kroge tam gori.

Koroški deželni glavar vposlal je ondotni nov sklep o lovskega zakonu ter naznanil i vzroke zakaj ni dobil isti najvišjega potrdila.

D eželni odbor štajerski uvidel je vsled tega da je nujno treba odstraniti nekatere neugodnosti obstoječega lovskega zakona, a moral se je za sedaj zadovoljiti le z premembo lova na večjo divjačino (srne, jeleni) in zajce, ne da bi določil za celi obseg lovsstva.

Deželni zbor vzprejel je leta 1896/97 vsled tega nastopen sklep: „Deželni odbor se pozivlja, da izdela nov lovski zakon ter ga predloži v prihodnjem zasedanju, pri katerem naj se potrebno ozira na pritožbe kmetijskega prebivalstva v Gornjem Štajerju z ozirom na škodo, koju provzroča ondot velika divjačina, kakor tudi na želje vino- in sadjerejcev Spodnjega in Srednjega Štajerja.

Deželni odbor smatra je potrebno, vporabljeni sosebno naslednje prevdarke:

„Lov, kakor se je isti razvil na podlagi dosedajšnjih zakonskih določeb, ne nudi le samo primerno mnogoštevilnemu, iz vseh stanov obstoječemu prebivalstvu, zdravo, oživljajočo, telesno in duševno rezvitje povspesujočo zabavo, katera je posebno v nemških krajinah prestara in segajoča v narodovo življenje in običaje, temveč ima tudi — ako se odstranijo nekatere porajajoče se nevšečnosti — v mnogih ozirih narodnogospodarskih vrednosti.

Najemščina občinskih lovov znašala je v letu 1897 na Štajerskem 140.285 gld. K temu pa še pridejo odkupnine zasebnih posestnikov lova. Visokost teh odkupnin se sicer ne da določiti, a pomislivši, da je na Štajerskem 500.000 hektarov ozemlja z zasebnim lovom, sme se računati odkupnina za isto na 125.000 gld.

Vsakoletna lovska najemščina znaša za Štajersko 265.000 gld., katera vsota tvori, ako temeljni kapital obrestimo po 5%, 5.300.000 gld., katerih letne doneske uživajo v zdatni meri tudi srednji in nižji stanovi.

Pomen lova je tedaj za denarne razmere naše dežele dokaj važen.

Dohodki lovskih listov, katere dobiva deželni zaklad, znašajo sedaj 24.600 gld. na leto. Najemnikom lova in lastnikom lastne lovske pravice plačevati je vsled dež. zak. z dne 3. septembra 1896 dežel. ubožnemu zakladu posebni prispevek, kateri je proračunjen za tekoče leto na 20.044 gld.

Mnogobrojni obrtniki dobivajo povsem ali deloma zaslužek po lovu, tako razprodajalci divjačine, puškarji, klobučarji, krznarji. Tudi gostilničarji in vozniki imajo dobiček od jesenskih lovov. Streljena divjačina daja tečno in primerno ceno jed.

Brezdvomno je lov v sedajnosti narodnogospodarskega, da celo socijalnopolitičnega pomena.

Novi predlogi, kateri namerujejo lovstvo kratiti in oškodovati so le v toliko potrebni in opravičeni, v kolikor se gre za odstranitev nekaterih, v teku let nastalih teženj, ki narodnogospodarsko prevladajo koristi lova s škodovanjem vsled istega. Sem spadajo osobito vsi slučaji, v katerih provzroča divjačina bodisi vsled množenja in negovanja iste, bodisi vsled izvanredne vrednosti poedinih gospodarskih nasadov, toliko škode, da ni ista v nikakem razmerju z koristjo lovske divjačine.

Deželni odbor pa ne sme na drugi strani podpirati ukrepov, ki bi bili zmožni lovske razmere in pravice v splošnem brez potrebe in vzroka slabiti, oziroma kratiti.

Tako mnenje in zagovori dež. odbora o lovu! Da je dokaj tega umestnega le za Gornji Štajer, a za slovenske pokrajine naravnost brez miselno, spoznal bo pač vsak.

Naš kmet, ki tožno gleda po zajcih oglojena drevesca in vinograde, pač noče verjeti, da bi ga dohodki iz lova na drugi strani odškodovali. Saj od tistih dobrot, ki jih deli dežela iz lovskih dohodkov „srednjim in nižjim stanovom“ on preklicano malo občuti. (Dalje prih.)

Književnost.

(Naša književnost.) Najstarejši slovenski leposlovni list, „Ljubljanski Zvon“ nastopil je letos svoje 18. leto ter je izišel tiskan s krasnimi, novimi črkami. Ta list je od svojega poroda torišče slovenskih slovstvenikov ter zbok vedno nove zanimive vsebine splošno razširjen med Slovenci. Priporočati bi bilo le, da se še

bolj razširi med čitajočim našim srednjim stanom. Letna cena mu je 4 gld. 60 kr., učitelji pa ga dobivajo za 4 gld. Drugi naš leposlovni list je „Dom in Svet“, kateri se odlikuje z prelepimi slikami; posebno letošnja prva številka ga v tem oziru srečno priporoča Kakor v prvi številki, tako se nam obeta, da bo list i zanaprej donášal primerno strokovne spise, ki bodo bralcem ugajali in jim nudili za malenkostno ceno 4 gld. 20 kr. obilo duševnega užitka. Urednik „Dom in Sveta“, dr. Fr. Lampe izdal je ravnokar potrebno strokovno knjigo „Cvetje s polja modroslovskega“ katere ni možno dosti toplo priporočati osobito slovenskim dijakom. Cena 60 kr. po pošti 5 kr. več.

(„Učiteljski Tovariš“,) Glasilo slovenskega učiteljskega društva v Ljubljani, začel je letos izhajati po trikrat na mesec v večji obliki in stane za celo leto 4 gld.

(Novo književno podjetje.) Odbor „Društva za zgradbo učiteljskega konvikta v Ljubljani“ bo začel izdavat „Mladinsko knjižico“. Prvi zvezek izide kmalu in prinese izvirno povest pisatelja g. Ivo Trošta.

Za družbo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so poslali od 25. novembra do 20. decembra: Č. g. Ivan Murovec, dekan v Cerknem iz nabiralnika v župnišču 2 gld. 40 kr. — Pri g. Sršenu v Ljutomevu se je nabrala na odhodnici g. Žagarja vsota 6 gld. 25 kr., katero je poslal g. dr. A. Mihalič. — Brezniški Mohorjani po č. g. župniku T. Potočniku 2 gld. 50 kr. — Po č. g. K. Miklavčiču v Višnji Gori 2 gld. 10 kr., nabrane v veseli družbi „pri Kralju“. — Mohorjani na Selih pri Kamniku 2 gld. — G. Kristijan Hodnik v B. Bistrici vsoto 9 gld. 30 kr., nabrano ob odkritju slike čitalniškega dobrotnika J. Tomšiča. — Izvenakademična podružnica v Gradcu po g. Fr. Hrašovcu 20 gld. — Č. g. Avg. Skočič, kurat v Gradcu 5 gld. za mesec december. — Mohorjani v Jarenini po č. g. F. Gomilšek 5 gld. 10 kr. — Podružnica na Premu od g. V. Repivca 1 gld. — Iz nabiralnika „pri Petru“ v Slov. Bistrici po č. g. M. Medvedu 1 gld. 50 kr. — Moška podružnica v Ajdovščini 45 gld. — Nekateri Mohorjani po č. g. dr. Iv. Svetini 2 gld. — Č. g. Ivan Sakser, župnik v Hotedršici 2 gld. — Podružnica v Medgorjah po g. tajniku Ebnerju 20 gld. Ženska podružnica v Gorici po g. Am. Drufovki 50 gld. letnine. — Podružnica v Poljanah nad Škofjo Loko po č. g. župniku J. Ramovšu 25 gld. — Č. g. Ivan Trpin, beneficijant v Šmartinu pri Litiji 1 gld. 80 kr. iz nabiralnika. — Podružnica v Škofji Loki 59 gld. 50 kr. — Milosrdnim Slovincem se priporoča naša jako potrebna družba za kak božični dar. Nebeško dete Jezušček naj obilno blagoslovi vse dobrotnike slovenske mladine.

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Koledar.

Petek (15.) Hilarij, škof. — Sobota (15.) Maver, opat; Izidor, duhovnik. Nedelja (16.) 2. po razgl. Gosp. Ime Jezusovo. — Ponedeljek (17.) Anton pušč. — Torek (18.) Sv. Petra stol v Rimu. — Sreča (19.) Kanut, Marij in dr. mm. — Četrtek (20.) Fabijan in Boštjan mm.

Sejmi.

Dne 14. januarja v Poličanah (za svinje). Dne 17. jan. v Petrovčah, pri Sv. Petru pri Radgoni, v Kapelah in Marenbergu. Dne 19. jan. v Imenem (za svinje). Dne 20. jan. na Bregu pri Ptuj (za svinje), Sv. Mohorju pri Slatinu in v Bučah. Dne 21. jan. na Teharjih.

Loterijske številke.

Gradec 8. januarja 1898: 15, 48, 67, 27, 7
Dunaj „ „ „ 73, 36, 42, 3, 28

Melusine-ustna in zobna voda

deluje izborno proti zobobolu, gnjilobi zob, utrdi dlesno in odstranjuje neprijetno sapo iz ust. 1 stekl. 50 kr.

Jedina zaloga lekarna pri Mariji Pomagaj

M. Leustek

v Ljubljani, Resljeva cesta štev. 1, poleg mesarskega mosta. (221) 10—9

Zaloga vseh domačih preskušanih zdravil, katera se po časopisih in cenikih priporočajo. Pošilja se na vse strani z obratno pošto.

Tužnin srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem pretresljivo vest, da je vsestransko spoštovana in priljubljena gospa

TEREZIJA ŠMID p. d. PREVŠEKOVA

veleposestnica

v Jurkloštru dne 9. t. m. po dolgotrajni mučni bolezni udano Gospodu zaspala.

Pokojno priporočamo v blag spomin in molitev.

V Jurkloštru, dne 9. januarja 1898.

Andrej Šmid, soprog.

Otroci:

Rudolf, pravnik; Jožef, učiteljskičnik; Alojz; Antonija, omož. Cerjan; Jožeta, omož. Špan; Ivana, omož. Zevnik; Kristina.

Zahvala.

Ob priliki zadnje „božičnice“ pri č. šolskih sestrah obdarilo se je 40 dečkov naše šole z raznimi oblačili. Vsem blagim p. n. dobrotnikom, ki so to omogočili, kot tudi č. šolskim sestram za prireditve in okrašenje božičnega drevesca se izreka tem pōtom v imenu obdarjencev najiskrenejša zahvala.

Voditeljstvo deške lj. šole za okolico Celje.

Armin Gradišnik
šl. voditelj.

VABILO

na

letni občni zbor

posojilnice v Radečah

v četrtek 20. t. m. 1898 ob 9. uri dopoldne

v veliki dvorani hotela gospoda Petriča v Radečah.

DNEVNI RED:

1. Poročilo o računskemu zaključku leta 1897.
2. Odobrenje razdelitve čistega dobička po nasvetu skupne seje odbora in nadzorništva z dne 3. jan. 1898.
3. Volitev novega uprav. odbora in nadzorništva.

Poziv na gospodarje!

Dne 30. listopada 1897. l. je zadela je moje posestvo požarna nesreča.

Odškodnino za poslopja izplačala mi je domača c. kr. avstrijska zavarovalna družba „Dunav“ na Dunaji, pri kateri sem že mnogo let zavarovan, s polno zavarovalno svoto najhitreje po gospodu zastopniku Alojziju Schribar v Sv. Petru v Savinjski dolini.

S tem pa, da nisem žalbog tudi vse vsebine zavaroval, katera je bila po požaru večinoma popolnoma uničena, imam veliko denarno izgubo in toraj po lastnej izkušnji vsem po sestnikom najtopleje priporočam, ne samo poslopja, ampak tudi vse premakljive stvari in sicer: hišno opravo, poljedelsko orodje in zalogo, kakor tudi vso živino pri

našej domačej zavarovalnici „Dunav“ na Dunaji

proti škodi po požaru in blisku zavarovati, ker to zavarovanje provzroči le mal denarni potrošek.

Zgornje Grušovlje, meseca grudna 1897.

Alojzij Terglav l. r. | priči Blaž Hrovath l. r.
Jakob Krapoth l. r.

Resnica se potrjuje:

Občinski urad Sv. Peter v Savinjski dolini.

L. S.

Lenko l. r.
župan.

S 500 gld.

garantirane

čebelno-voščene sveče

se prodajajo s priloženo garancijo v trgovini pri

„sv. Cirilu in Metodu“

Ivan Nep. Gosar-ja

(8) „Narodni dom“ v Celji.

Vse po najnižjih cenah!

Zastonj

ne, toda zelo po ceni dobe se vsakovrstne cerkvene potrebščine kakor: **garantirane voščene sveče, olje za večno luč** t. d. nadalje potrebščine za dom, in sicer: milo, sveče, jedilno olje i. t. d. kakor tudi potrebščine za sobne slikarje in pleskarje po izredno nizki ceni pri

Ivan Nep. Gosar-ju

(trgovina pri Sv. Cirilu in Metodu)

v „Narodnem domu“ v Celji.

Ceniki se dobivajo na zahtevanje brezplačno.

Vse po najnižjih cenah!

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, suho bučno seme, orehe, konoplje, laneno seme, detelno seme, krompir na cele vagone, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzameim tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajce in kuretnino.

(159) 52—25 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Med. doktor Alojzij Praunseis

okrožni in praktični zdravnik celjski

uljudno naznanja, da sedaj tudi oskrbuje zobe in cela zobovja s kaučukom in v razne kovine.

(231) 10—9

Najnovejše stroje za pridelovanje ži-**vinske krme, kakor:**

stroje za rezanje zmesi, reznice za repo in krompir, mline za drobljenje in meškanje, za parjenje živinske piče, prenesljive štedilne kotlene peči z emajliranim ali neemajliranim vložnem kotlom, stoječe ali vozeče, za kuhanje in parjenje živinske krme, krompirja, za mnoge kmetijske in domače potrebe itd. dalje

stroje za turšico lušiti (robkalnice), čistilne mline za žito, trijere-stroje izbiralnice, stiskalnice za seno in slamo, na ročno gonjo, stoječe in vozeče, izdeljuje in razpošilja z jamstvom izvanrednega dela, pri najizvrstnejšem in najbolj pripoznanem izdelovanju (233) 10—8

Ph. Mayfarth & Comp.

c. kr. izrečno priv. tovarna za kmetijske stroje, livalnica za železo in parna kovačija

Dunaj, II. Taborstrasse 76.

Odlikovana z nad 390timi zlatimi in srebrnimi svetinjami.

Ilustrovani katalogi z mnogimi priznanimi pisni brezplačno. — Iščejo se zastopniki in preprodalci.

Pravi trpotčev sok je jedino oni, kateri se pripravljajo v lekarni pri Zrinjskem, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg 20.

Trpotčev sok nepresežno deluje pri vseh prehlajenjih dušnih organov, ter je najboljši sredstvo za prsni katar, kašelj, prsobol, hripavost in vratobol. Tudi zastarani kašelj se s tem zdravilom v najkrajšem času dá odpraviti; bolniki dobijo tek za jelo, lahko spijo in na ta način hitro okrevajo. — Izmed mnogih zahval navajam tu samo naslednje:

„Velecenjeni gospod lekarnar!

Pošljite mi še tri steklenice Vašega izvrstno delujočega trpotčevega soka: potrebujem jih za moje poznanke. Jaz sem od dveh steklenic od neznosnega kašlja popolnoma ozdravel. Hvala Vam. Priporočal bom ta zdravilni sok vsem prsobolnim. S spoštovanjem — Rudolf Ausim. Na Dunaji, 20. marca 1897.“

Pazi naj se toraj, da je na vsaki steklenici varstvena znamka t. j. slika bana Nikole Zrinjskega, kajti samo oni je pravi trpotčev sok, kateri nosi to varstveno znamko. — Cena steklenici s točnim opisom je 75 kr. — Razpošilja se vsaki dan s pošto na vse kraje in sicer proti predplačilu (priračunši 20 kr. za zametek) ali pa po poštne povzetju. — Ceniki raznovrstnih domačih preskušanih zdravil se razpošiljajo na zahtevo zastopnj in poštne prosto. Lekarna pri Zrinjskem, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg 20.

30

Stotisočero**druzin vsak dan****posebno****rado pije***Zivijo!*

Kathreiner-Kneippovo sladno kavo

Prosta zdravju škodljivih snovij bobove kave ima edino Kathreiner-Kneippova sladna kava te dišavo in prijetni ukus. Ker pospešuje tek in je lahko prebavljiva, se Kathreiner-Kneippova sladna kava izkazuje že leta jednako dobro za odrasle in otroke. Z ozirom na zdravje in varčnost bi pristne „Kathreinerjeve“ kave ne smelo nedostajati v nobenem gospodinjstvu.

Svari se pred ničvrednimi ponaredbami.

Naznanilo.

„Južnoštajerska hranilnica“ v Celji obrestuje hranilne vloge kakor do sedaj tudi od novega leta 1898 naprej po 4 odstotke, brez da bi odtegovala rentni davek.

Nevzdignjene obresti pripisujejo se vsa kega prvega prosinca in prvega malega srpana h kapitalu.

(293) 7—5

Ravnateljstvo.

Učenca

ki je dovršil par srednješolskih razredov ali pa meščansko šolo vzprejme takoj

Dragotin Hribar
v Celji.

Učenca

ki je končal ljudsko šolo, je star vsaj 14 let, zdrav in krepak, sprejme takoj v učenje

J. Josek

(6) 3—1

topetar in dekorater v Celji.

Jermenar,

sedlar in torbar

Fran Primožič

prej Fr. Velkaverh

v Levčevi hiši sv. Petra cesta v Ljubljani

priporoča svojo veliko zalogo doma izdelanih navadnih kmetijskih, finih angleških in ogrskih (Brustgeschirr) konjskih oprav.

Imam v zalogi popolne jezdne oprave, sedla, biče, brzde, vajete, uzde itd.

Jermene za stroje in mline kilo po gld. 3.15 in 3.60 in do 4 gld. iz dobrega domačega in dunajskega usnja.

Izdelujem jako trpežne kovčege (Reisekoffer), torbe in druge usnjate reči.

Vse poprave se hitro in vestno izvršujejo.

Cene zmerne.

Solidna postrežba.

(4) 8—1

Vnanja naročila se takoj izvrše.